

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Temes culturals

EL LLIBRE

A hores d'ara s'està celebrant l'Exposició del Llibre Català a Madrid. Se'n cuida un periòdic literari i simpàtic: "La Gaceta Literaria". El llibre català, millor dit, les edicions catalanes sempre han mantingut una cura especial en estar ben presentades. Com que, per ara, els llibres catalans no aconsegueixen aquells grossos tiratges que en altres llengües es poden fer, a casa nostra les edicions es fan amb una atenció i un mirament certament artesà. No és la fàbrica de fer llibres alemanya, ni anglesa, ni francesa; no és la fàbrica per on passen els llibres fets amb la mateixa mecànica que es pot fer un auto o botons per a colls i punys. Ací, encara, quan es fa un llibre, es procura que la presentació material tingui, a "més d'un cos", un esperit.

El llibre català, si no guanya amb grossos tiratges, almenys manté aquesta tradició artesana del gremi i del segle XIX. Es una obra ben feta, acurada, digna. Ni colors llampants, ni dibuixos pornogràfics, ni brutícia en els signes. Claredat, dignitat, autoritat. Mireu-se'ls els llibres catalans quan són als aparadors, mireu-se'ls! Els d'En Santiago Rusiñol, els de la "Fundació Bernat Metge", els de la "Biblioteca Catalònia", els de la "Biblioteca Literària", els de tots els altres... Oliva de Vilanova, Altés. Això a Barcelona. I ara fixeu-vos en algunes altres de Sabadell, de Reus, de Girona... Són unes edicions fetes amb una gran austeritat i s'adverteix en tots els editors el desig de superació. Però, tot i essent austers, els llibres catalans, no tenen aquell gep desagradable de les coses austeres. A més d'austers, són simpàtics. Fan bonic en una biblioteca.

Aquelles lletres pentinades, aquella cura en els marges, aquell bé de Déu de culs de got que fan la gràcia de les edicions nostrades.

"La Gaceta Literaria" la dirigeix un xicot simpàtic i que té el desig de saber-ho tot per tal de descobrir-ho als seus llegidors. Es diu Giménez Caballero i fa l'efecte de que té l'esperit d'un cercador d'or o de pedres, o d'un navegant del segle XVI.

Avança amb la seva pau, defineix d'una manera pontifical fets, homes, i doctrines. Li plau fer de Martin du Sard i de Frederic Lefevre alhora. Des de que va fer sortir el seu **broacasting** literari que ha posat els ulls sobre Catalunya i en parla amb afecte i admiració.

Li hem d'agrair, però ens fa l'efecte de que s'ha decantat massa per l'ala dreta de la nostra literatura. I això no està gaire bé. Quan un es sent amic d'un poble, ha de sentir-se'n globalment. Nosaltres som francòfils no solament per la tasca admirable de Briand o d'Herriot, sinó també per la d'En Poincaré, i fins per la d'En Barthou.

Quan el senyor Giménez Cabaellro miri la tasca global d'aquesta cultura, li puguem que es fixi amb tots els reconis i amb totes les bandes.

Es la totalitat de l'obra literària i artística

el que fa gran un poble i una cultura. No és una banda, per intel·ligent que sigui.

No sé si m'entén. El llibre català ha triomfat a Madrid. De vegades més que pel seu contingut, per l'amor i la voluntat, per la devoció i la religió que en feren els obrers manuals.

Honor a ells, abans que als altres.
Francesc Madrid

Un dia de ciutat

A tot temps, els ciutadans tenen la dèria d'anar a passar un dia al camp; a l'estiu perquè a la ciutat hi fa calor, i a l'hivern perquè al capm hi ha neu. Contràriament, nosaltres, desitgem, quan ens vaga, anar a la ciutat.

Surten de la ciutat amb els pantalons "pana modelo especial" o "kaki verdoso", bastons amb punxa, mitges "vuelta fantasía, con o sin

pie", sabates clavatejades amb "tricom", i no vull endisar-me al fons de les motxilles perquè demà encara xerraria.

Sembla que hagin d'anar a fer una conquesta, no sé on, perquè, gràcies a Déu, els pàggers estem ben conquistats; es riuen de la primera barretina que veuen; escandalitzen les mosses; canten o criden esbojarradament, i pobre del tímid infeliç que cau en el mateix vagó. A voltes, però, els esperem "a collet" i les befes van a la recíproca i el burleta se n'entorna molt pinxo, però amb la llufa a la part de seure.

Nosaltres, quan després d'arreconar, amb mig any, una vintena de duros, decidim anar-los a gastar a la ciutat, obrim la calaixera, treiem un parell de codonys d'entre mig del vestit de llana, l'espolem una miqueta i deixem, contràriament, per un jorn, les calces de vellut penjades a un clau de darrera la porta de la cambra. Ja no ens posem el clavell a l'orella, ni la gorra de gairell com quan anàvem al sarau d'algun Roser.

Arribem a la ciutat, el pit se'ns eixampla;

correm esmaperduts d'ací d'allà i cerquem els millors llocs per a recrear-nos, per a esprèmer i treure tot el suc que poden donar els vint duros. Per fi, retornem cap a casa amb la gorra més torta que a l'anada, amb el nus de la corbata mal deixat, rebregat el vestit i amb la butxaca buida.

En agafar altra vegada l'eina, esguardem el sol nostre tan enlaire, recordem les lluminàries efectistes d'un jorn, aquell gaudi que, ai, las!, tardarem en tornar-lo a fruit; amb delit clavem l'aixada i la suor regalimant ens assenyala que al darrera la suada hi hauran altres vint duros.

Pensem que som nosaltres, els del camp, els que fruïm de les delícies de la ciutat; som nosaltres que amb un dia malgastem les cent pessetes que estalviem amb mig any; som nosaltres i no aquells que vénen un dia a assolellar-se, que, pobrets!, potser amb vint duros cada més han de mantenir la dona i la canalla.

Pepet Salau

EL PAGES NO ESTA CONTENT

—No us podeu queixar: les collites són bones!
—Però les contribucions són pitjor!

L'exposició del Llibre Català a Madrid

Als salons de la Biblioteca Nacional, de Madrid, s'està celebrant, actualment, l'Exposició del Llibre Català. Exposició interessant, transcendent.

Més de 6.000 volums escrits amb la nostra llengua han estat enviats a la cort. I aquesta no és la producció més que dels darrers anys.

Com missatge intel·lectual, ens sembla que està prou bé. L'ambaixada espiritual no pot ésser més llúida, més magnífica.

Els madrilenys, que literàriament ens vulguin conèixer, no tenen més que posar-se a la feina, no tenen més que posar-se a llegir i a estudiar. Ara, els mitjans d'informació, els elements i els instruments de treball no els manquen.

Els que es pensaven que a Barcelona no hi havia més que drapaires i viatjants, hauran tingut una sorpresa. Hi ha quelcom més a la terra nostra.

Hi ha una literatura, hi ha un teatre, hi ha una producció intel·lectual de tant valor com qualsevol altra.

Tots els prejudicis que respecte Catalunya hi pogués haver al centre, aquesta exposició els tira per terra. Es un dels seus beneficis. El principal. El més important.

La llegenda d'utilitarisme frenètic, capriciosament encolomada a la nostra gent, és la que resta més mal parada amb aquesta demostració.

Els que vulguin assabentar-se'n, veuran que aquí, com a Castella, també tenim poetes i místics. I podran, a més a més, sobretot, i finalment, convèncer-se de que les humanitats i els estudis clàssics enlloc floreixen avui com a aquest cantó d'Iberia.

La qüestió de la Normal de mestresses

La desgràcia ocorreguda a la Normal de Mestresses de la nostra capital, ens cot encara a tots. Es un fet lamentabilíssim que ha de servir d'exemple. Serà així? Ens temem que no. Hem vist molts casos semblants, i després s'hi ha tirat terra al damunt i tot ha quedat com abans, subsistent, per tant, nous perills.

A tot el món, les Escoles són model·liques. Les Escoles serveixen per ensenyar—cosa que moltes vegades s'oblida—i han d'ésser alhora centre d'educació social. Cal, doncs, que estiguin bé. Sembla que aquest país sigui, en això, una excepció.

Les Escoles Normals de Mestres i de Mestresses de Barcelona són veritables desgràcies. El que hi haigut entrat mai, en servirà sempre un trist record. Adhuc per dignitat s'imposa la millora, el fer-les, sinó com haurien d'ésser, una cosa no vergonyosa, com ara. Només caldrà citar, com a mostra, l'estat d'aquest balcó, que s'enfonsa en circumstàncies doloroses.

Es ben justa la protesta de les deixebles i de tots els que s'hi han sumat. No basta fer reformes que embastin el mal estat actual; cal arreglar-les bé i preocupar-se de seguida en dotar-les de bons locals, dels locals que es mereixen.

Per això, avui, fem palesa novament la nostra protesta per aquest estat i tornem a recordar que estem del tot al costat dels que demanen una part només del que haurien d'obtenir.

PLANYS CLINICS

Deia Joan Muntaner des de la tribuna de la "Gaceta Comarcal", de Vilafranca: "... als hospitals hi ha sempre una fredor que gela l'ànima...". I, ai las, que no anava errat l'admirat Muntaner. Ningú millor que "Xarrac" podria constatar aquesta opinió autoritzada del cronista vilafraquí. Afegireu-vos que fa pocs dies que m'estatjava al Clínic, on hi vaig passar una bona (?) quinzena. I ja us dic jo que qui no porti el paquet de nervis falcat de tilla, saltarà macabrament matalàs en l'aire a les dues hores de prendre estada al més sumptuós palau democràtic del dolor que posseeix Catalunya, per poc escrupulos i llepafils que sigui.

No és l'ànima solament que s'hi gela; l'organisme no en surt menys mal parat. No volem insinuar amb això que no es tingui cura del guariment de les malalties. Oïd que entonàriem un himne de gràcies el jorn que el cos permanent d'infermers, fos parió del servei que us presten els metges. Com que per aquesta part no hi ha res a desitjar, ja us ho diré. En Puig i Anfós amb baixó no s'ha descuidat ni una coma. Llàstima gran que tot no es prodigui igual en aquella casa i estem obligats a plànyer-nos d'algunes irregularitats, quan no existeix cap goig més intens, més definitiu per a nosaltres, que el poder barbotejar un elogi, per petit que sigui, a llavor de qui sigui.

Com ens plauria d'ésser diplomàtics per a disfressar els conceptes poc plaents que la nostra franquesa ens empenyarà a emetre. Qui sap si ens valdria més tancar-nos en mutisme i evitar-nos possibles malvolences... Però, no, no, que som democràtics i com a tals qui sap el sincers, i la nostra ànima adolorida no ens perdonaria aquest retraïment. Demés, potser s'hi posarà cura i millorarem la situació de cents de desgraciats. Sense embuts, doncs, diguem tot seguit que l'alimentació és deficient. Fem constar que la llet que s'administra té tot el regust aigualit de les granges de Dos Rius. Planyem-nos d'aquella carn disfressada amb espècies que us donen com entrant i que per la seva feixuga insubstancialitat, endevineu que abans ha estat bullida a les calderes de l'escudella. Parlem d'aquells "biftecs" servits en dissabte i que feien flaire de diumenge (de diumenge passat, s'entén), i constatem alhora que el pa... és pa d'hospital. Jo he vist matalassos, potser desinfectats, però amb el color oliós de cosa putrefacta; jo m'he acotat amb mantes, potser, desinfectades, però amb

llànties seques de sang d'algun antecessor meu; jo he estat conduït a la sala d'operacions amb un carretó que, a la duresa natural d'una planxa de zinc, s'hi uneix l'absència d'unes senzilles molles que esmortueixen els sotrats. És també un cas de consciència que els malalts que són enviats als Raigs X, siguin obligats a passar pels subterranis, on hi bufa un aire acanalat que, forçosament, ha de gelar aquells organismes delicats que hi acudeixen. Si fos possible establir-hi una escala amb comunicació directa des de les galeries ara tapades de la planta principal, es faria una acte remarcable d'humanitat, ja que s'evitarien molts constipats.

Els infermers (almenys els de la sala del doctor Antoni Trias, on jo pernoctava) eren dos subjectes idiotitzats per la pesseta, que quasi no es bellugaven si no tenien la precaució de mostrar-los-hi una estrena de quant en quant. Es remarcable el fet de que un estés mancat de nas i l'altre d'orelles (sord).

Les monges compleixen el seu deure amb una extremada rigidesa que contribueix a encomanar-vos aquella fredor que, com diu Muntaner, us gela l'ànima.

La lògica m'ha fet guardar per a darrer terme la qüestió dels postres. Es de dolbre que els hospitals escatimin aquest darrer plat, quan tenim entès que la major part dels establiments similars de l'estranger, serveixen fruita del temps o bé pastes en els àpats principals. Si l'economia no permet aquestes generositats quotidianament, el menys que es podria fer, entenc jo, en una casa on hi rondina la religió, mati i vespre, i on s'hi prohibeix llegir "El Diluvio", seria festejar dignament el diumenge, concedint l'extraordinari d'uns postres que fessin honor a la diada. Es incalculable, demés de la joia que produiria aquesta innovació, el favor que faria a una bona plaga de desmemoriats que, si més no, tindrien esment del dia en que viuen, pensant que l'endemà dels postres és dilluns.

Xarrac

Conferència d'en Samblancat a Falset

Dimecres a la nit donà a Falset una conferència el nostre company Angel Samblancat. Organitzà l'acte la Cooperativa Obrera "El Pervindre".

Feu la presentació del conferenciant el company Josep M.ª Domènech.

Davant d'un públic nombrosíssim, que emplenava el local de gom a gom i entre el que hi havia molts forasters i senyores, disertà En Samblancat sobre agrarisme durant hora i mitja.

Clogué l'acte amb breus paraules el company Llorenç, excusant-se de fer el resum de la conferència, per considerar impossible aquesta tasca.

Tots els oradors, especialment el conferenciant, foren molt aplaudits i felicitats.

A l'acte enviaren representacions els pobles de Bellmunt, Gratallops, Torroja, Ulldemolins, Llisà, Porrera, Marsà, Guaiamets, Molà, La Figuera, Masroig y Vandellòs.

Anatole France i Barcelona

M. Jean Jacques Brouson, autor d'"Anatole France en pantoufles", és a punt de publicar un nou llibre d'anècdotes del gran escriptor francès.

Heus ací una que, ja per endavant, trobem a la Premsa parisenca, i que fa referència a Barcelona.

Anatole France es dirigia a Buenos Aires. A Lisboa, on féu escala, hom li va oferir un banquet. A l'hora del brindis, el director d'una companyia teatral que anava amb Anatole France, es va aixecar per parlar d'aquesta manera:

"Nosaltres no oblidarem mai Barcelona! Barcelona, el teu nom quedarà gravat per sempre als nostres cors i a les nostres memòries! De retorn a França farem saber als nostres

compatriotes l'apreci en que ens teniu. I ells en seran força orgullosos."

En acabar-se el brindis, hi hagué un moment de silenciós estupor. Els comensals es miraven amb angoixa. En fi s'alçà el comensal que tenia d'oferir el banquet. Després d'un moment de meditació, comença, amb visible embaràs:

—Senyor—digué, amb ironia, dirigint-se al còmic francès—, us agraim infinitament les coses amables que vos ens heu volgut dir. El vostre elogi a Barcelona és molt enginyós, molt a propòsit... Jo he sentit dir, efectivament, a persones que hi han estat, que Barcelona i Lisboa són molt semblants.

L'estat i l'església

El president del Perú, senyor Legía—ja pasarem bugada, veureu—, ha pronunciat un fervorós discurs en una entitat catòlica, de les més consagrades:

L'Església i l'Estat—ha dit en el seu paràgraf més remarcable—, no són, com ho afirmen alguns, entitats oposades. La Història ens diu, al contrari, que han de manteneir-se sempre unides, perquè en la seva unió radiquen precisament, els germens fecunds, del progrés i de la prosperitat de les nacions."

Ara veieu quines paraules més pintoresques posa a aquest discurs un article de "Catalunya Social". Les ha redactades, probablement, el senyor Rucabado. Porta la marca de la seva des preocupació intel·lectual:

"Ja ho veieu—exclama—, republicans d'Espanya, com es pot ésser republicà i fins president d'una República i fins anar a missa (i d'escolanet no se'n pot fer, també?), i fins defensar l'Església Catòlica. Si fossiu així, potser també us seguiríem nosaltres, però amb els vostres radicalismes eixorcs, aparteu de vosaltres tots els valors morals (hum!), tots els homes de bé (ja t'ho diran de misses!) i de bona voluntat."

Cal que els republicans, però, fem saber al senyor Rucabado i Companyia, que no els necessitem per a res i que preferim molt més anar sols que mal acompanyats?...

Això si que és ofèmir col·laboracions que ningú no demana.

Apa, home!

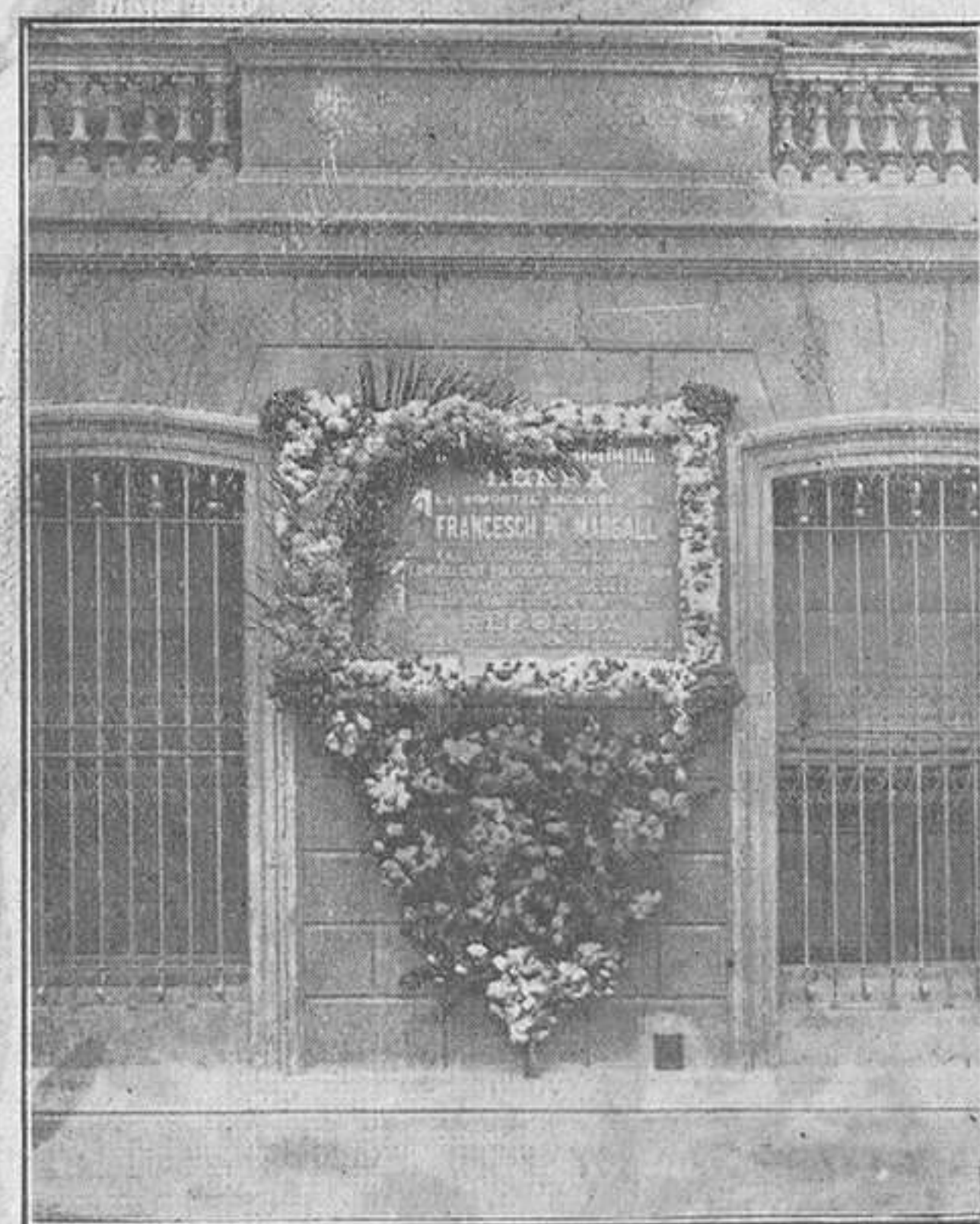
Malfaràs

La inextingible flama

Amb motiu de l'aniversari de la mort del gran republicà Pi i Margall, Sabadell ha patelat, una vegada més, els seus sentiments de ciutat republicana, acudint a ofrenar les flors del seu esperit a la llosa que, dedicada al gran home, hi ha flanquejada a la façana mateixa de Casa de la Ciutat, a la plaça del seu nom.

Ha estat la manifestació d'aquest any una reacció viril a la inqualificable ofensa dels reaccionaris locals, els quals fins ara han vingut fent despreci del nom immaculat del primer president de la República espanyola, negant el nom de Plaça de Pi i Margall per oposar-hi el d'un sant dur com una pedra, que el poble cuida, ja molts anys, d'arreconar.

La Sabadell liberal, el passat dia 29 de novembre, provà una vegada més la seva fervent devoció a l'obra i les doctrines de l'integerrim polític, i aquest acte de recordança creiem ha d'inondar nous entusiasmes i ha d'activar la fe republicana de Catalunya, que ja

és hora es reproduïxi en un magnífic desvetllament abans que l'onada reaccionària no ho ofegui tot.

Als homes polítics liberals, als homes d'esquerra, ha arribat l'hora de fondre's en una sola acció comú per la defensa de la llibertat. Si l'ideal es manté al pit de cada u com una inextingible flama sagrada, cal que siguem amatents a què aquesta projecti arreu la fulgor de la seva llum.

Si Pi i Margall no hagués ajuntat a la seva sapiència política la lluita i l'esforç, ara el recordariem com un vident tan sols; avui, però, per la seva obra i per la seva acció, el podem proclamar el primer immortal demagog de les democràcies espanyoles.

Cal recollir el preclar exemple.

Exemplaritat

El Jurat del comtat de Kent (Anglaterra), ha jutjat el cas de la senyora Margaret Delvine, que emmetzinà sa mare per a acabar amb els seus sofriments. L'ha declarat irresponsable. Ho trobem molt bé; el que no ho trobem tant és que l'hagi internada en un asil.

Un delictes el constitueix tant l'ésser penat pels Codis com la seva intenció. La intenció de Miss Delvine era, cal reconèixer-ho, humaníssima; només una bona filla podia matar sa mare per no veure-la sofrir. Un estrany, un indiferent, no matarà mai ningú, perquè aquest sofreixi.

La llei espanyola és implacable. El codi diu "a" i aquell fet serà "a", malgrat totes les circumstàncies que l'envoltin. Contra els exciments i ni tan sols contra els atenants, la intenció noble, humana a desgrat de la societat, hi té entrada. Aquí, Miss Delvine, hauria estat condemnada com una vulgar assassina, amb l'agravament d'ésser l'assassina de la seva mare.

Creiem que l'acte del Jurat de Kent, en la seva part de declarar irresponsable a la processada, ha ofert al món un cas d'exemplaritat.

Ai, Ai, la Xina!

Tenim raó d'espantar-nos, Acabem de llegir la següent estadística:

El nombre de sacerdots catòlics a la Xina es compon de la següent manera:

6 bisbes, 1.176 clergues, 271 frares i 2.830 monges.

Es horrorós!

No en tenim prou amb les guerres civils, els terratrèmols i els mandarins.

Ara se'ls hi ha ficat a dintre el més destructor dels microbis: el clericalisme.

I el pitjor és la rapidesa amb que es propaga.

Ja veurem com en sortiran!

A SANTA LLUCIA

Tots els de l'art de l'agualla invoquen entusiasmats: Santa Llúcia gloriosa, la vista i la claredat.

La vista és molt necessària, però, jo sé que n'hi ha que en tenen massa de vista, i al darrera hi van les mans.

Santa Llúcia gloriosa, féu-ne perdre la meitat dels que us demanen més vista; hi veuen massa, carai!

I ens fan la vida anguniosa i ens treuen els ulls del cap. Conservem la vista a En Calles, que és dels que hi veuen més clar.

Feu que no perdi de vista als que el volen enredar, Obriu del món les potències de cara a la veritat.

Un eixam de modistetes ens fan patir amb el mirar; portem els seus ulls a dintre com si el cor se'ns tornés plat.

Deslliureu'ns de pampellugues, adhuc de les que fa En "Sacs", i porteu-li unes ulleres perquè ni vegi molt més clar.

Feu que el sastre no es recordi del que no li van pagar, i quan miri la factura li sembli que diu: "Pagat."

Feu que si acàs ve la sogra a l'hora de festejar, els ulls de son se li omplin i que s'adormi aviat.

I us direm: Oh, Santa Llúcia, la santa millor que hi ha, conservem-nos bé la vista i doneu-nos claredat!

Flic

El Año en la Mano

Almanaque-Enciclopedia de la vida práctica para 1928

Los compradores de EL AÑO EN LA MANO tienen una participación al billete entero de la LOTERÍA DE NAVIDAD N.º 38.065.

EL AÑO EN LA MANO se vende a Ptas. 1'50 en rústica y Ptas. 2 en cuadernado.

El Llibre Català a Madrid

Sembla que l'Exposició del Llibre Català a Madrid està obtenint un gran èxit.

Hi han enviat uns 6.000 volums. El més brillant de les nostres editorials hi és representat.

Cal regrejar als que han donat un acolliment tan cordial als nostres ambaixadors de la nostra cultura.

Que encara hi haurà redactors de l'"A B C" que seguirà parlant de la "jerga arbitrària"?

Bah, d'aquest no caldrà fer-ne massa cas. Brams d'ase...

Una cosa, però, no ens plau gens d'aquesta Exposició. És la superabundància de revistes franciscanes que s'hi han enviat.

Què pensaran de nosaltres els madrilenys, capacitats, que s'hi fixin?

Almenys algú mirés d'advertir-los que les tals revistes no les llegeix ningú.

I un altre detall no ens plau tampoc que s'hagi divulgat. És que el senyor Folch i Torres sigui l'autor que més es ven. Davant dels seus tiratges de 20.000 exemplars, els madrilenys quedaran espantats.

—Ni el "Caballero Audaz"!—pensaran.

Però, en canvi, si fullegen els seus llibres, es posaran ben tranquils.

—Els homes de les noves generacions catalanes—podran pensar—, tots amiran amb faldilletes.

PUIGREIG

El passat diumenge, fou un dia de glòria per aquest poble, d'ànima liberal i encesa.

Puigreig retia un homenatge al poeta Ramon Vinyes, un homenatge d'admiració i de simpatia. Bé val l'obra d'aquest poeta estimadíssim l'homenatge que uns homes de bona voluntat han celebrat.

Avui, Ramon Vinyes, encara que no ho vulguin els nois de "La Publicitat" —nois que fan més mal que bé a la nostra literatura— és una de les figures més dignes d'estudi i consideració.

A mig matí arribà en automòbil Ramon Vinyes, al qual acompanyaven l'escriptor Lluís Capdevila i altres amics.

Ramon Vinyes ofrenava al poble de Puigreig—poble d'altíssima dignitat, perquè en ell domina l'element obrer— una obra inèdita: "Recó de xiprers". "Recó de xiprers" és una

obra que honora Ramon Vinyes, el magnífic creador de bellesa.

Eren obrers els que la representaven, amb una fe i un entusiasme digne de tot elogi, i era un públic d'obrers, un públic fervorós i entusiasta, que l'escoltava.

Els aplaudiments d'aquest públic retrunyien com salves triomfals. És necessari que el ressò d'aquests aplaudiments arribi a Barcelona i en faci néixer d'altres.

A l'acte s'hi adheriren els poetes Pere Guinanyà, Ventura Gassol, Aníols Maseras, Ambrosi Carrión.

Fem constar també que en la interpretació de l'obra s'hi distingí Francesca Virgili. Francesca Virgili és una jova actriu, l'art de la qual, ple de distinció i bon sentit, ofereix tota mena de possibilitats.

Al vespre, després d'un sopar en el qual hi regnà la més franca i amable de les camaraderies, Ramon Vinyes i els seus amics retornaren a Barcelona sincerament encantats de la festa.

Així—llegint, organitzant conferències i funcions de teatre, conreant la flameta de l'esperit—és com es fa gran un poble.

J. V.

Amb el pròxim fulletí Un tros de paper

queda llesta la col·lecció de tan interessant setmanari publicat l'any 1865 i reproduït en aquestes columnes.

Qui vulgui enquadrar-los se li regalarà una coberta, i per 50 cèntims li relligarem.

Els directors de les Unions Patriòtiques han donat publicitat a una carta que han dirigit al general Primo de Rivera, i a una alta resposta, resposta del cap del Govern, per les quals ells li ofereixen i ell accepta un homenatge del país.

Aquest homenatge consistiria en l'ofrena d'una casa a Madrid, de la qual el general voldria a perpetuïtat els baixos a la Unió Patriòtica perquè pugui continuar sempre la seva acció de viscerà romàntica i sana de la política espanyola, capaç de regenerar-la si tornava l'amenaça de la seva corrupció.

Barcelona es dona el gran "pisto" de rebre tot sovint grans personalitats.

Ara ha vingut el senyor Bottai, sots-secretari de les Corporacions Feixistes. N'hem tingut un gran honor.

El senyor Bottai venia de Madrid. Allà havia de donar una conferència a la Reial Acadèmia de Jurisprudència i Legislació.

També ha vingut el comte de Romanones. Nosaltres no l'hem vist. Però ens han assegurat que des de què es dedica al dejuni polític que va un xic més coix.

Realitzà el viatge en vagó de tercera. Tot-hom sap que el senyor comte de Romanones és pobre; justament ell, que si fos ric, seria l'home menys avar de la terra.

La delegació soviètica de Ginebra ha presentat un projecte de desarmament mundial. Ha causat sensació. Però el seu projecte no ha estat acceptat.

No creiem que els soviets siguin els més a propòsit per a tal proposició. Però tampoc creiem així els Estats. I és que els Estats amen més la guerra que la pau. No fou eloqüent aquella fracassada Conferència Tripartita per al desarmament naval, i encara més el fet de què els Estats Units, en vuerer fracassada la Conferència, acordà la construcció de nous vaixells de guerra?

Diuen que Mustafà Kemal es casarà aviat. L'elegida és la germana de l'emir d'Afganistan.

Pobra xicotola! Aviat, també, sabrà el que fa. Sort, però, que el divorci no trigarà gaire a seguir el casori.

Han estat pagats per l'original d'un llibre de Rudyard Kipling 14.000 dòllars. És el preu més alt que s'ha ofert, fins ara, per a l'obra d'un escriptor viu. Kipling s'ho mereix.

Així dona gust escriure! Per als pobres catalans això és desesperant; pensar que els nostres autors cobren, el que més, 500 pessetes per una obra!

A Albacete han estat detinguts uns individus que cobraven com a vi uns bocois d'aigua tenyida.

En canvi no són detinguts els taverners, que posen tanta aigua al vi que ja deixa d'ésser vi.

El mariscal polac Pilsudski ha qualificat de boig al lituà Valdemares. Però Polònia és reté una ciutat lituana.

Cap geperut es ven el gep, diuen.

Josep Pujol era un milionari barcelonès. Ara ha mort i ha deixat mig milió, un quadro del Greco i un altre de Fortuny al president de la Diputació, que era un seu marmessor; vint mil duros a cada un dels seus criats i un milió de pessetes a la casa de Caritat.

No hi tenim res a dir; al contrari, millor per a tots els interessats. Però... No dubtem que les obres de Greco i de Fortuny han anat a parar a molt bones mans, però els Museus de Barcelona estan tan desproveïts de grans obres... No hi ha cap Greco, cap Velàzquez, cap Rembrandt, cap Rubens, etc. Caldria que aquesta gent que en posseeix, se'n recordés a l'hora de la mort.

Alcalde previsor: Ningú no negarà que ho és força el de Saragossa. Pensant en la instal·lació de la nova Acadèmia Militar, es preocupa vivament del problema de l'estatge en previsió de l'augment de població que sofrirà Saragossa. Caram, qui fos cadet de la nova Acadèmia! Amb el que ens agraden les aragoneses!...

El ministre plenipotenciari de Txecoslovàquia ha tornat a Roma per seguir tractant les qüestions del seu país amb el Vaticà.

Amb el Vaticà, quan s'hi tracta, és segur que s'hi tenen qüestions. I sempre se'n surt rebent.

Qui no vol pols...

De Washington diuen que el president Coolidge recomanarà a la Comissió naval la construcció de cinc creuers amb cinc anys.

No està malament: un creuer per any. D'aquí poc, doncs, el desarmament dels Estats Units serà un fet.

Regateig: El rescat que demanaven els bandolers xinesos per al capità Lator, ha estat rebaixat de 100.000 dòllars a 60.000.

UN TROS DE PAPER.

CANTARELLAS.

I. Jo suspiro!... tu te'n riuel... de l'estimol... tu m' desdenyuel... Bueno, bueno... ja vindrás a bordo, a menjá galeata!...

Un senyor que tenia dos parells de botines, unes de xarol i les altres de cuir, va dir a son criat: —Noy, portam un parell de botines.

—Noy, portam un parell de botines. Lo criat li va dur una botina de xarol i una de cuir. —Barro! quin parell me portas aquí! no veus qu' es barrejat!

—Oh! T'as es que t' parell que queda també ho és.

—L'as hi agrada la mostra?

—M' estimas, nina?... t' vaig di bebet ab ton castiret... y t' nina m' deyas es... mentres bebit a galeat.

JOSEPH SERRA.

A un senyor que tenia fama de caritatiu li van dir que donés alguna cosa per lo enterro de un pobre. Lo senyor va donar cinquanta rals, i mogut per una curiositat molt natural, va dirigir-se a la persona que li hi havia demanat y li va dir:

—Qui es lo mort?

—Un bolero.

—Una bolero? donchs aquí té una moneda de cinc duros y enterria dos més.

EN UNA ESTACIÓ DE FERRO CARBIL.

—Passim lo favor de un billet.

—De ferrocarril?

—No senyor, no... de primera, que m' convé arribarhi mes aviat.

—Per servirlo... que m' podria pagar aquell compte?

—Si senyor... pero no tuell.

Yuit dies después.

—Den lo quart... que m' voldria pagar aquell compte?

—Si senyor... pero no puch.

L' andemá.

—Que m' neel y m' pot pagar aquell compte?

—Ah! es a dir que perques m' ha vist condescendent ab una cosa, ara me t' demans dugos de plegadas... Donchs ara veel...

Lo sagristá de certa iglesia ensenyava a un foraster tolas las curiositats que hi havia, y entre altres cosas li va ensenyar dos calaveras humanas, la una regular, y l' altre petita.

—De qui era aquesta calavera?—preguntá lo foraster seynyalant la primera.

—De Sant Abdou.

—Y aquesta petita?

—Del mateix Sant quant era petita.

—Que corra de bó D. Pau?

—La única cosa bona, que son los diners, ara no corren.

ENDEVINALLA.

Si no fés jo, a descansar te'n haurias d' aná al llit; com t'ú reposo a la nit; de dia t'ú baig d' aguantar. Tinch canas, y m' ató t' gramyo, porque t' tinch quatre... formal. Ah!... y no soch cap animal. Ara si no m' treus ja t' planyo.

ALTRE ENDEVINALLA.

XARADA.

Un noyet rós y bonich tenia un dos just ab quarta y sempre que ab ell sortia, la prima se acompanaba. Al arribar en lo camp, en la terra remollada feyan primera y segona lo jogan y feyt gaitara. A voltes un tres y dos passava tot espantada y tols dos la perseguian fins a dani que la matavan. Ab aquestes joctas infamitas passavan la malnada, y s' feya t' noy dos y prima en la roba y en la cara. Quan s' canava de jugar a casa s' enternavan, un mare, una prima y tres si feya molt enfadada. Un dia, t' pobre noyet, va teni una gran desgracia; tant va sé t' que va jugar, tanta terra t'ra enlaire, que va arrellugar un tot que may més no t' hi han curada.

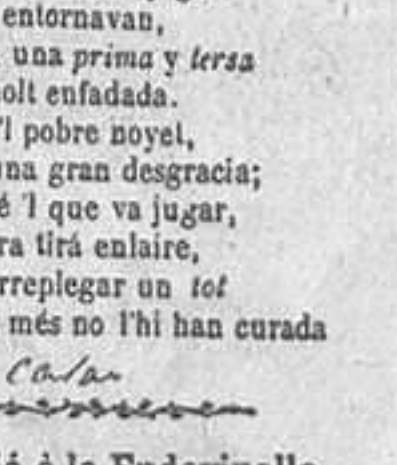
SOLUCIÓ A L' ENDEVINALLA.

SOLUCIÓ A LA XARADA ANTERIOR.

SOLUCIÓ AL GEOGRIFICH ANTERIOR.

Manich pagat no fa bon so.

GEOGRIFICH.

La solució s' darà en lo número que vé.

Ara desfilamin.

Director editorial.—E. I.

E. R.—Francisco Torner.

Barcelona. Imprenta de Lluís Tasso carrer del Arch del Teatre, entre l' núms. 21 y 23.

ANY II.—NUMERO 68.

BARCELONA

DIUMENGE 9 SETEMBRE 1866.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer del Arch del Teatre, entre l' núms. 21 y 23.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA DE I. LOPEZ EDITOR.

Carr. Imp. 26, y Bruch de Fig. 10 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA. Al mes... 4 rals. FORA DE BARCELONA Trimestre... 13 rals. SURTIRÁ UN COP CADA SEMMANA. (Si Déu vol) LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE Lo 1.º de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

CORRESPONDENCIA.

París 7 de Setembre de 1866

Molt senyor meu: Després de uns quants dies de consultar un mapa-mundi de l' escriptor d' un amic meu, y d' estudiar la Geografia d' en Mallebran, tip d' ingleso, de boiras y de hifoch, vaig pensar de devarme caurer a París. Dit y fet: A Londres los carrils son com en Barcelona los cotxes de lloguer, a tota hora n' hi ha un d' apunt. No prengué un per hora, y veliaqui que ja soch a París.

Aquí, si t' hi baig de parlar ab lo cor, hi estich més afortunat. Com que sé qu' ab lo método Ollendorf que dich sempre a sobre, me puch fer entendre, ja me las campo més bé, vaig tot pel carrer, entre sense per a las fondas... y fins me sembla qu' hi faré alguna conquista. Y quin animació! Aquí cada dia sembla com en Barcelona, lo dia que van arribar los voluntaris.

Aquesta es la terra de las fal·leras; per ell s' ha inventat al·lo de cada luy per honit la enlla, porque ellis la enllan molt sovint. De la mateixa manera la engreca que l' emperador de Marrucos se n' vagi d' oros, com que lo amo d' un enfesit fassi una comedia de magics ab los potatitels aquí tant es un ministre que dongui un cop ben dat, com per exemple suprimir las societats de credit, com un astró o una modista que inventi unas calces ó un gorro que fassi pluja, encara que sigui lleig.

May diris ara ab que están los atrafagats? Dio que t' any vianat volen fer una gran exposició y se n' entenen de feyna. Per lo que n' he sentit a dir, ja t' he assegurat que

valdrá la pena de que vosté hi vingui ó m' hi fassi venir.

Lo local destinat per la fonsió serà magnífic. Al principi diu que s' tractava de llogar un pisot en un carrer crutrich y arreglarlo per la exposició tirant a terra carrers evans, pero a la queta cap amo de casa hi consentia. Tractaren después de ferho en un lerrat ó en una existida gran: tampoch va ser possible. No hi bagué més remey que resoldrens a comprar uns quants cotxes y ferhi un edifici. Ja quasi está acabat lo que es jo no veurá més per seguirlo: de modo que entre l' francesos, que son lo dimoni, ja n' hi há un que a la porta del edifici s' hi fí una jarada per vendrehi fiambreras provehidas, per los qu' entrin a la exposició. Jo també crech que será quetió d' entrar un paquet ab un parell de camias y roba per una mudada, porque ja li dich, diu que s' estarà vuit dies per seguir la exposició.

Cada nació ja te lo seu reconet seynyal: fins Espanya; de modo que casi ja se pot dir que no n' hi fallará ni una. Ab mi ha vingut un ingles no mes per veure ab espositors espanyols, puig está convensut de que tots anirán vestits de bandoleros y picadors.

Encara falta prop' d' un any, antes no s' obrirà la casa, y ja s' comença a notar animació de forasteros. Hi há un principr ras, que perque en las después y fondas no t' comences n' está edificant una casa, per estarhi no mes lo temps de la exposició. Hi ha dos ó tres comitès que ha proposat emprendre tots los cotxes de lloguer y centralis, y llogarlos, quan tolas las después y fondas s' han acabades. Lo altre vol demanar permis, per omplir los carrers de tendes de companya. Si veute hi vol venir, jo ja t' inch un llot de vender periódichs, que es hi podrem estar tots dies.

No li dich res de las cosas de que s' va parlar, para portar a la exposició. Hi ha dos ó tres comitès inventats ara de nou, y que cada qual pel seu art guanya a los de aguilta; se parla sobre tot d' un que en la calata mateixa hi te una fabriquetta de pólvora, un altre de balas, se fa sol los cartuchos, se carrega y se dispara, sense que ningú li

digui res y después esterra t' mort, també tot sol. Se diu també s' estarà exposis, opant a la primera medalla, un barco ab quilla a bois y quilla a dalt, lo qual lo fi a prova de naufragis; un nove sistema de fer ballar l' ou; una máquina de fer paperoi; un altre de fer volar estels; unas canchelas de gas, dedicadas als consumidores de Barcelona; un globo a punt de trobar la direcció; un iglé que s' fa tipo de riu; una dona que may s' ha demagat y plora de debó; cigarrons de estanch que s' poden fumar; una societat de credit qu' encara no ha quebrat y varia otras cosas que no t' puch dir, porque m' he desquidat la cartera a casa.

Avuy m' han dit si de per assí pensen enviar aquell castell del ensanche, ab lo ball de criadas y tot lo que he dit. Demá passat será un altre dia; si encara soch a París, no me faré dos quarats mes, y sino desde all' about signi.

MARLINO.

En lo Prado Catalan de un quant temps en aquesta part si escribuen molts notabilitats artísticas.

Ara algunes nits s' hi presenta una senyora que, per mes senyas so diu Mme. Lebosny y may dirán que fit? Vostés potter se pensar que fa mitja ó que plana ó que en y ja s' comença a notar animació de forasteros. Hi há un principr ras, que perque en las después y fondas no t' comences n' está edificant una casa, per estarhi no mes lo temps de la exposició. Hi ha dos ó tres comitès que ha proposat emprendre tots los cotxes de lloguer y centralis, y llogarlos, quan tolas las después y fondas s' han acabades. Lo altre vol demanar permis, per omplir los carrers de tendes de companya. Si veute hi vol venir, jo ja t' inch un llot de vender periódichs, que es hi podrem estar tots dies.

No li dich res de las cosas de que s' va parlar, para portar a la exposició. Hi ha dos ó tres comitès inventats ara de nou, y que cada qual pel seu art guanya a los de aguilta; se parla sobre tot d' un que en la calata mateixa hi te una fabriquetta de pólvora, un altre de balas, se fa sol los cartuchos, se carrega y se dispara, sense que ningú li

Be, senyora Lebosny, be. Ab lo seu violi y ab la seva manera de tocarlo quant menos nos tru cada nit lo bof de la sarcelia.

Den li pach y li fassi la gracia de donarli bonas estradas.

ESCLAVES DE LA MODA

—I ara! S'ha tallat els cabells? Als seus anys?
—La moda no perdona ni això, ni els anys!

ELS DRAMES DE L'AMOR

—Malaurada! Enamorar-se d'un enginyer!
Avui l'ideal és un futbolista!

A nosaltres encara ens sembla car. A Crist el van vendre per trenta monedes, i no creiem que un capità de vaixell anglès valgui més que Crist.

Un tal Enric Agulló ha realitzat un viatge de Madrid a París en "patinette".

La proesa ens sembla més forta que la de travessar l'Atlàntic en avió.

Veritablement, és possible d'ésser alhora heroi i idiota.

Un individu, dies enrera, passava per les cases demanant una almoïna per a la construc-

ció d'un "camari!"—o del que sigui—d'uns reverents pares missioners.

Després resultà que el tal individu era un timador i que els bons pares no en sabien res de les almoïnes que rebia.

"Nuestro amado prelado"—no trobem millor fórmula per a anomenar el bisbe—exhortà els veïns de Barcelona a exterioritzar la seva joia amb motiu de la festivitat de la Immaculada, bo i ornant llurs balcons.

No fa molt, a una de les nostres entitats culturals més populars, hom donà una confe-

rència sobre "La ciència de l'Alimentació Natural de l'home".

Heus ací un sistema que deu ésser baratet. Recomanable als nostres proletariats i als obrers sense feina.

Mentrestant, els burgesos i patrons ja es menjaran les bones perdus, siguin o no un aliment natural.

A Albany (Estat de Nova York), el senyor Smith, aspirant a la Presidència de la República, ha dit en un discurs que la nació té dret a oposar-se a tota llei que vulneri la Consti-

tució, majorment quan és una llei que no compta amb la simpatia del país.

Quins polítics més antiquats! Preocupar-se de què una llei sigui o no sigui simpàtica al poble!...

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Impremta La Campana i L'Esquella - Olm, 8, Barcelona

CIENCIAS NATURALS Y ECSEACTAS

Lo megateri.

Gracias a la amabilidad de un conegut nostre d'aquestes que tot ho saben, podem avuy donar a conèixer a nostres lectors un animal casi desconegut dels sabes, ab prov feines conegut de rista dels naturalistes, i en cambi molt vulgarisat entre los megateris que s'ha ella mateixos lo cigarret.

Lo megateri es un dels animals mes animals de la creació.

Lo seu origen es tan antic com lo del home. Se distingeix aquest animal perquè, després del lloro, es l'animal que acostumbra a viure mes; apesar de això, Buffon assegura que ni han que moren joves, y lo qu' es del primer, se sab de positiu que ja no s' en canta gall ni gallina.

Lo megateri es antidiuiviu.

Encara que Noe li passà recado, com a tots los animals, la vigília de aquell diuiviu, qu ara s' vindria tan bé, no va arribar a entrar en l' arca. Tots sabem que Noe era molt aficionat al suc del raimet, y mentras aquell bon senyor trasplantaba a un test una parral empallada de moscalet y picapolla, perquè no s' en perdés la mena, hi va un megateri y en menos de un Jesus se li va crosquir. Noé va castigar los pechs modos del megateri, deixantlo fora del arca.

O aquí ve que ara no li fa res la pluja. L' época en que se juntan los megateris es per lo mes de Janer, lo mateix que ls gats d'aivó provi que quasi tots naixen per Tot Sans.

Entre aquesta clase d' animals, la circumstancia que mes s' aprecia es la lleugeresa: en tant es aixis, qu en la época dels amors, se presentan varios mascles a la femella, y ella tria per marit a lo qui primer arriba al punt que ella designa, que regularment acostuma a ser un arbre.

Los megateris naixen de un en un y no se cria que la femella pareixi bassonada. Totes l' dia que naixen, los seus pares los abandonan y s' campan la vida com poden. No mes menjun una vegada al dia, però fan un bon apal.

Generalment retiran molt tart, y no s' levava fins altre hora.

Per ells lo clima es lo de menys, no obstant, viuen en los deserts perquè tenen l' oïdo molt delicat y l' soroll los incomoda. En tant es aixis, que los rastadors s' aprofitan d' aquesta circumstancia per cassarlos. Per això no s' necessitan armas, sino instruments.

Se l' cassa fentli esquillets.

Heu d' otore personas provistes de mortis, campanillas, platerets y fins algun homio, l' estaboreixen ab lo soroll fins que s' desmayen: se li acostan, lo ligan, y quant tornen eu si ja no hi ha remey. Com té molta forsa a las dents y trencaria las cordas, las untan ab pega dolça, que per ells es un veneno que no l' poden resistir.

Lo megateri, u diferenciale la gallina, no pot sufrir l' esclavitud; comensa per alaquicre, pert la gana, després pert la salut y al últim se mor.

Del megateri se apronja tot.

Lo greix cura la ulls de poll, lo mal de caixa y la trencadura.

La sanch es bona per treure lacas.

La cara no es bona per res; no mes per menjar. Ab palatas es d' alló mes bona; lo res d' Egipte y son germà no menjun altra cosa y es d' alló mes bona. La hufeta, que n' fa tres com las del gall-dindia, plena de perillons y lligada al coll, diuen que porta sort.

No s' descurarem la figura del megateri, perquè lo senyor Ribaura ja s' en ha encarregat.

Finalment, lo megateri, es entre tots los animals, després del animal, l' que se la passa mes bé. La seva vida se reduix a menjar, beure y no fer res.

UN TROS DE PAPER.

LLIBRETA.

Partant ab franquessa, jo t' mon no t' entenc...

Si ets pobre... ¡ay pobre!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

Si ets ric... ¡malament!

¡Vamo!... ab franquessa jo t' mon no t' entenc.

Tot son improprie.

may pots estar bé...

Cuando pites flautas,

quan flautas... ¡ferret!

Per fas ó per nefas

no s' pot may fer net.

Si ets pobre, per pobre,

si ets ric, perquè n' ets.

Si ets ric... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

Si ploras... ¡pastorad!

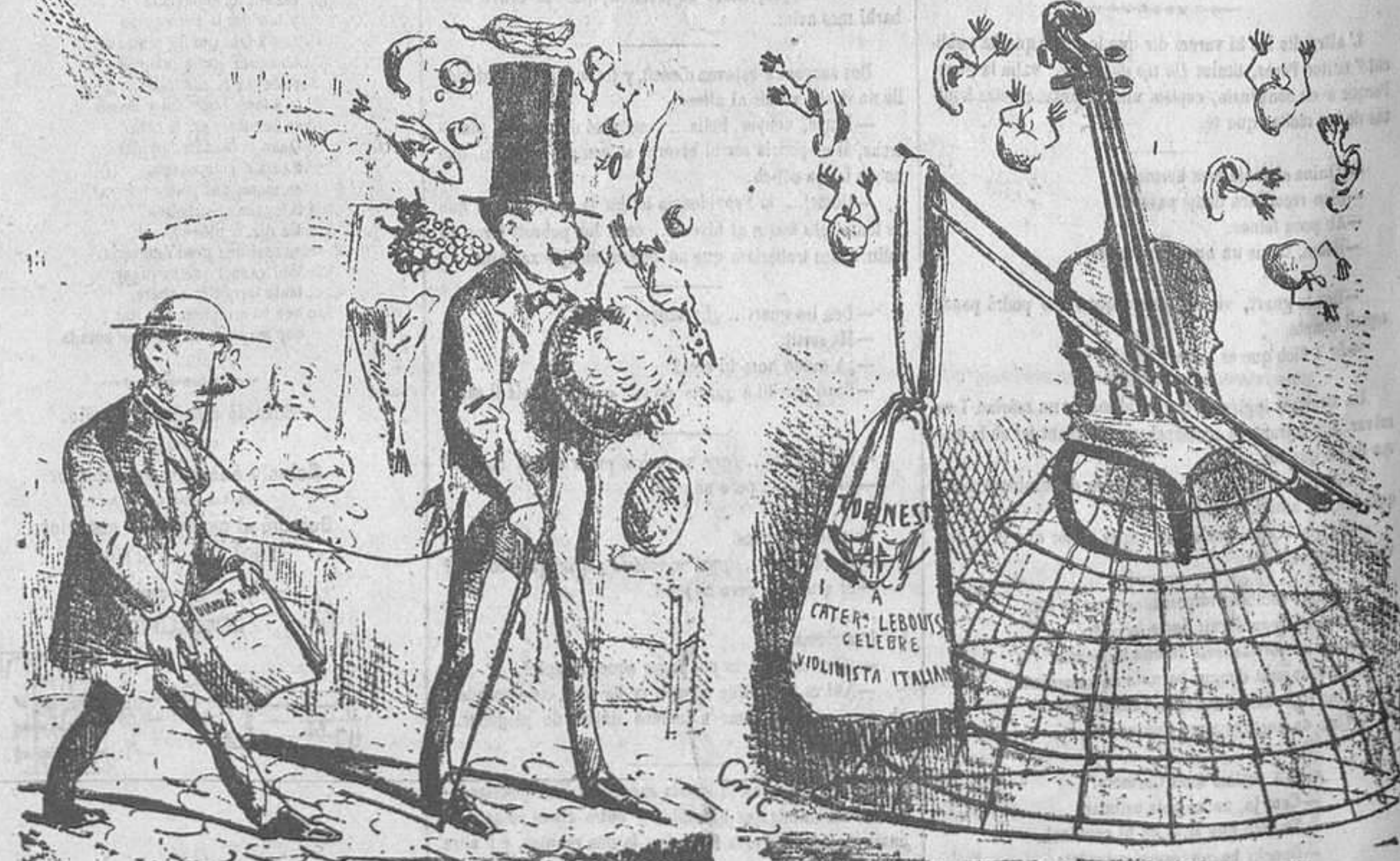
Si ploras... ¡pastorad!

COSAS DE LA SEMANA

Com l'aigua ns van afanar
Requem ab aigua de mar

Molt milló era l' d'en Fortuny
l' era peit com lo puny

Ayer el señor Vedruna
Dinero de Barcelona i de qualsevol dia

Los dich qu'es cosa divina
Sentir aquella violina